

SUPERVIZIJA V REJNIŠTVU KOT PODPORA ČUSTVENI REGULACIJI IN RAZUMEVANJU OTROKOVIH STISK V OKVIRU RELACIJSKE PARADIGME

ANDREJ OMULEC

Fakulteta za uporabne družbene študije Nova Gorica, Nova Gorica, Slovenija; E-pošta: andrej.omulec@fuds.si

Sprejeto
11. 2. 2025

Izdano
31. 3. 2026

DOPISNI AVTOR
andrej.omulec@fuds.si

Povzetek Novela Zakona o izvajanju rejniške dejavnosti (ZIRD-C, 8. člen) uvaja možnost supervizije za rejniške starše, ki jo center rejnika zagotovi na njihovo pobudo, individualno ali skupinsko. Supervizija je ključna za strokovno podporo rejnikom, saj jim omogoča razumevanje, prepoznavanje in regulacijo intenzivnih afektivnih stanj otrok z zgodovino travme, zanemarjanja in porušeni nezavednih vzorcev navezanosti. Raziskave kažejo, da proces supervizije regulira stres in tveganje za izgorelost rejniških staršev ter krepi stabilnost rejniške družine. Uporaba modela relacijske paradigme omogoča, da supervizor skozi varen in strukturiran proces osvetli sistemske, interpersonalne in intrapsihične disfunkcionalne dinamike. S tem supervizija ne samo podpira rejniškega starša, temveč tudi ustvarja prostor za varnejše, čustveno bolj uravnane odnose z otrokom. Vpeljava supervizije po v rejništvo zagotavljata sodobno, strokovno in utemeljeno, sistematično ter učinkovito podporo rejniškim družinam, supervizija prispevata k celostnemu razvoju in dobremu počutju otrok.

Ključne besede:
supervizija,
rejništvo,
travma,
izgorelost,
navezanost.

<https://doi.org/10.18690/po.13.24.91-102.2026>
Besedilo © Omulec, 2026

1 Uvod

Namen članka je predstaviti novelo Zakona o izvajanju rejniške dejavnosti (ZIRD-C), ki ima v 8. členu dodan odstavek, kateri določa: »Center rejnika zagotavlja rejniku na njegovo pobudo, na enak način, kot to velja za strokovne delavce in strokovne sodelavce centra, vključitev v supervizijo. Supervizija se lahko izvaja tudi individualno. Za namen organiziranja in izvajanja supervizije se uporabljajo določbe zakona, ki urejajo socialno varstvo, o javnih pooblastilih socialne zbornice.« To pomeni, da je supervizija zakonsko opredeljena kot možnost za rejniške starše/rejnike in da zakon omogoča njeno izvajanje v rejniški praksi. V članku bomo predstavili smiselnost in delo supervizorja, in sicer po modelu relacijske paradigme v kontekstu rejništva. Poglobili bomo vlogo supervizije pri rejniških starših, ki skrbijo za otroke in mladostnike iz socialno ogroženih in čustveno zahtevnih primarnih okolij. Ti otroci pogosto v rejniški družini kažejo izrazito disregulacijo afekta, ki izhaja iz preteklih izkušenj morebitne travme, zanemarjanja, nepredvidljivosti in porušeni odnosnih vzorcev. Disregulacija se nato odraža v vsakdanjih situacijah, družinskih odnosih ter v širšem socialnem okolju, v katere otrok, mladostnik vstopa.

Cilj članka je predstaviti intervencije regulacije afekta pri otrokovih ali mladostnikovih nenadzorovanih afektivnih odzivih v rejniški družini ter prikazati, kako lahko supervizor skozi proces supervizije po relacijskem modelu ali paradigmi podpira rejniške starše pri razumevanju, predelovanju in ustreznem odzivanju na otrokove notranje disregulativne afekte. Poleg tega želimo osvetliti vlogo odnosa med supervizorjem in rejniškim staršem po modelu relacijske paradigme, saj prav ta odnos ponuja model regulacije, varnosti in refleksije, ki ga rejnik nato prenaša v odnos z otrokom. Namen je pokazati, kako lahko supervizija v rejništvu pomembno spodbuja otrokovo in mladostnikovo psihosocialno rast ter rejniške starše opremi z bolj funkcionalnimi načini reguliranja odnosa, odzivov in čustvenih stanj, ki se v skupnem življenju nenehno pojavljajo.

Začetki in potrebe po superviziji

Mary Richmond je ena prvih, ki je izraz supervizija uvedla v strokovno rabo in ga povezala s profesionalnim razvojem socialnih delavcev ter izboljševanjem kakovosti njihovega dela (Richmond, 1917). V Evropi se supervizija začne kot strokovna praksa po drugi svetovni vojni, in sicer najprej v Nemčiji, kjer se je razvila kot oblika

strokovne podpore v socialnem delu in psihoterapiji (Dehner, 1954). V Sloveniji se je s supervizijo med prvimi začel ukvarjati prof. Leopold Bergant v šestdesetih letih, ko se je področje začelo institucionalizirati v okviru razvoja socialnega dela.

Supervizija in zmanjševanje izgorelosti

Ashforth (1996) z meta-analizo potrjuje, da lahko supervizija pomembno zmanjša tveganje za izgorelost, saj strokovnim delavcem omogoča regulacijo stresa in predelavo zahtevnih čustvenih izkušenj. O poklicni izgorelosti se je začelo intenzivneje govoriti sredi sedemdesetih let v ZDA. Freudenberg (1974) je med opazovanjem prostovoljcev na kliniki za duševno zdravje prvi opisal stanje, ki ga je poimenoval izgorelost, pri čemer je poudaril čustveno izčrpanost, pomanjkanje motivacije in upad profesionalne učinkovitosti. Kasneje je Maslach (1982) izgorelost opredelila kot sindrom, ki vključuje čustveno izčrpanost, depersonalizacijo in zmanjšan osebni dosežek ter ga povezuje s kroničnim poklicnim stresom. Izgorelost se povezuje tako z osebnimi kot poklicnimi in organizacijskimi dejavniki, njene posledice pa se kažejo na telesnem in duševnem področju (Maslach, Schaufeli & Leiter, 2001).

Vsekakor je vloga rejniškega starša in rejniške družine izjemo obremenjena in izpostavljena velikim čustvenim pretresom, ki lahko vodijo v velike čustvene stiske nemoči, stresa in posledično lahko vodijo v izgorelosti. Kovač (2019) v svoji raziskavi navaja, da strokovni delavci, ki imajo redno in kakovostno supervizijo, poročajo o znatno nižjih ravneh stresa in čustvene izčrpanosti v primerjavi s tistimi, ki supervizije nimajo, kar potrjuje vlogo supervizije kot učinkovite zaščitne podpore in mehanizma za ohranjanje profesionalne stabilnosti.

Supervizija je v strokovnem svetovalnem delu še vedno zelo malo zastopana, čeprav si jo velika večina strokovnih delavcev želi. Kot ugotavlja Kovač (2019), strokovni delavci svoje delo pogosto doživljajo kot visoko stresno, pri čemer med najobremenjujoče naloge izstopa delo z otroki in mladostniki s posebnimi potrebami, vzgojno problematiko, učnimi težavami. Dodatno breme predstavlja sodelovanje s starši otrok z izrazitimi vedenjskimi izzivi, pomemben vir stresa pa so tudi različne inšpekcije in nadzori (Kovač, 2019). Znotraj rejništva je zagotovo še

dodatni stres tako za rejniškega starša in mladostnika **Individualni načrt pomoči in storitev** (IPS) ali sami stiki z biološkimi starši.

Podobno so ugotavljali tudi mednarodni raziskovalci, ki navajajo, da pri socialnih delavcih in delavcih z ranljivimi skupinami, redna supervizija pomembno znižuje tveganje za izgorelost in zmanjšuje psihično obremenjenost (Sălășan & Rață, 2021). Pri zdravstvenih in negovalnih poklicih pa je raziskava pokazala, da učinkovita klinična supervizija pripomore k znižanju ravni poklicne izgorelosti, kar pomeni, da so zaposleni z dostopom do supervizije psihično manj obremenjeni in bolj zadovoljni z delom (Maben, Latter & Clark, 2006).

2 Problematika rejništva in pomanjkanje supervizije

Rejnštvo je ena od čustveno najzahtevnejših nalog, ki jih posameznik in družina sprejme. Je hkrati zelo globoko in častno dejanje, pri katerem rejniški starš prevzame veliko odgovornost za »tujega« otroka ter mu nudi tisto, česar ni prejel v svoji biološki družini. Vsekakor pa otrok svojih stisk, ki jih nosi s seboj, pogosto ne zmore regulirati; svojih občutkov žalosti, sramu, strahu in jeze ne zmore ubesediti ali predelati, zato jih nezavedno projicira v rejniškega starša in v celotno družino.

Teorija regulacije afekta poudarja, da je sposobnost reguliranja afektov temelj za zdravo delovanje posameznika. Na duševno zdravje pomembno vplivajo tako afekti kot njihova regulacija. Disregulacija afekta je pogosto temeljni dejavnik pri nastanku psiholoških in razvojnih motenj, kar se še posebej kaže pri otrocih v rejništvu, ki nosijo težka čustvena bremena in travmatske izkušnje. Regulacija afekta je zato bistvena tudi v odnosu med rejniškim staršem in otrokom – rejniški starš pogosto deluje kot primarni regulator otrokovega razburjenega živčnega sistema (Rožič 2019). V sodobni teoriji navezanosti ima regulacija afekta osrednjo vlogo, saj je temeljni mehanizem vzpostavljanja varne navezanosti in procesa sprememb v odnosih (Schoore, 2009; Schoore & Schoore, 2008; Hill, 2015).

Iz tega vidika lahko pride do tega, da začne posameznik iz svoje stiske in disfunkcionalnosti oblikovati dinamiko celotnega družinskega sistema. Ker gre za neobvladljive občutke posameznika, se hitro zgodi, da ti občutki preplavijo tudi rejniškega starša. Zato je izjemno smiselno imeti ob sebi nekoga zunanjšega, v našem primeru supervizorja, ki pomaga regulirati, osvetliti in predelati notranje napetosti,

da lahko rejniški starš ohranja svojo stabilnost in posledično bolje regulira otrokova čustvena stanja v rejništvu.

Pristen odnos med rejniškim staršem in otrokom predstavlja stanje, v katerem se med njima vzpostavlja sozvočje, razumevanje in občutek sprejetosti. Ko je odnos pretočen, se otrok počuti varen. Motnja v odnosu pa pomeni prekinitev čustvenega toka med njima – pogosto se pojavi takrat, ko otrokovi intenzivni in disregulirani afekti preplavijo rejniškega starša. Ko se ta motnja prepozna in predela, lahko postane pomemben vir napredka in preobrazbe. Rezultat uspešne regulacije afekta je ponovno vzpostavljeno stanje povezanosti ter zavedanje, da je mogoče preseči razlike in ponovno najti stik (Fosha, 2009).

Na področju rejništva je supervizija še posebej velika noviteta. Kljub izjemno zahtevni in čustveno intenzivni vlogi rejniških staršev supervizija dolgo ni bila del sistemsko zagotovljene podpore. Šele v zadnjem obdobju se uveljavlja kot nujen strokovni mehanizem, saj rejniški starši delujejo z visoko ranljivimi otroki, ki pogosto kažejo kompleksne težave zaradi disregulacije afekta, travmatskih izkušenj in porušeni odnosnih vzorcev. Vpeljava supervizije v rejništvo je zato strokovno utemeljena in nujna za ohranjanje kakovosti rejniške oskrbe, profesionalne varnosti rejnikov ter stabilnosti rejniških družin.

Prenn in Fosha (2017) poudarjata, da je razumevanje regulacije afekta ključno tudi v superviziji. Supervizor tako pomaga rejniškemu staršu prepoznati, razumeti in regulirati afektivna občutja, ki se prebujajo v odnosu z otrokom. Pri tem uporablja različne metode, kot so upočasnitev procesa, pozorno sledenje iz trenutka v trenutek, ustrezno samorazkrivanje ter izkustveno raziskovanje podrobnosti. Supervizija tako postane varen prostor, kjer rejniški starš predela preplavljajoča občutja, dobi vpogled v dinamiko odnosa z otrokom ter okrepi svojo sposobnost čustvene regulacije, kar se neposredno prenaša nazaj v rejniški odnos.

3 Namen in cilji supervizije za rejniške starše

Namen supervizije je, da supervizor kot tretja usposobljena oseba skupaj z rejniškim staršem prečuti in naslovi občutke, ki nastajajo v vsakodnevem odnosu z otroki in mladostniki, ki so nameščeni v rejniško družino. Rejniški starši se pri svojem delu

pogosto srečujejo z intenzivnimi afekti, vedenjskimi izbruhi, stiskami in globokimi čustvenimi vsebinami otrok, ki izhajajo iz zahtevnih primarnih okolij. Supervizor nudi varno strokovno oporo, pomaga rejniškemu staršu ovrednotiti njegovo doživljanje, razumeti odzive otroka ter skupaj z njim išče najprimernejše načine delovanja v otrokovo korist.

Supervizija tako ponuja prostor razbremenitve, predelave in regulacije afekta, kar je še posebej pomembno, kadar se rejniški starši srečujejo z nepredvidljivimi in čustveno težkimi situacijami, ki so posledica otrokove življenjske zgodovine in pogosto tudi njegove disregulacije afekta (Fosha & Prenn, 2017). V skupinski superviziji se ta dinamika podpore prenese na celotno skupino rejniških staršev, kjer se ustvari občutek varnosti, sočutja in medsebojne podpore. Tak varni prostor je ključen, saj omogoča rejnikom, da obdelajo zahtevne izkušnje, zmanjšajo obremenjenost in ohranijo stabilnost v vzgojni vlogi, ki je za otrokov razvoj izjemno pomembna.

Osnovne funkcije supervizijskega delovanja

Osnovne funkcije supervizije so razdeljene na tri dele, pri čemer Kovač (2019) povzema klasičnoshemo Kadushina in Harknessa (2014).

Edukativna funkcija se nanaša na razvijanje spretnosti razumevanja in strokovnih sposobnosti supervizanta (rejniškega starša), kar poteka prek proučevanja njegovega dela z v našem primeru otroka v rejništvu in prav tako naših bioloških otrok.

Podporna funkcija temelji na spodbujanju in opolnomočenju supervizanta (rejniškega starša), pri soočanju s stresnimi trenutki, pri čemer se poudarja ozaveščanje in regulacija čustev, ki se pojavljajo znotraj odnosov in procesov.

Vodstvena funkcija zajema nadzor delovanja, usmerjanje in vrednotenje dela. Namenjena je zagotavljanju strokovne učinkovitosti v skladu s pravili in smernicami, v našem primeru psihosocialnega razvoja posameznika v rejštvu. V tem okviru poznamo različne oblike supervizije, kot so individualna, skupinska, timska ter intervizija. (Kadushin & Harkness, 2014; Kovač, 2019).

Delovne oblike supervizije (individualna, skupinska, timska, intervizija).

V našem primeru se bomo dotaknili dveh dinamik supervizije, in sicer individualne in skupinske.

Individualna supervizija za rejniške starše

Individualna supervizija je **zaupen, varen in strokovno voden proces**, v katerem supervizor in supervizant redno reflektirata delo ter čustvene odzive, ki nastajajo pri delu z otrokom. Na začetku srečanja se dogovorita o pravilih, mejah in ciljih, s čimer se oblikuje občutek varnosti in zaupna delovna zveza.

V osrednjem delu supervizije supervizor pomaga prepoznati in razmejiti čustva, razumeti dinamike odnosov ter regulirati intenzivne afekte, ki nastajajo pri zahtevnih situacijah. Supervizija omogoča, da supervizant ni sam pri soočanju z obremenjujočimi izkušnjami, ampak ima strokovno oporo za razumevanje in usmerjanje svojega dela.

Za rejniškega starša supervizija pomeni prostor, kjer lahko zaupno spregovori o težkih trenutkih, predela čustvene odzive, razume otrokovo vedenje ter krepi svojo stabilnost in kompetentnost. Pomaga mu zmanjšati stres, preprečuje izgorelost in izboljšuje kakovost skrbi za otroka. Supervizija tako postane ključni del strokovne podpore v rejništvu.

Skupinska supervizija za rejniške starše

Skupinska supervizija v rejništvu predstavlja varen in strukturiran prostor, kjer se rejniški starši skupaj s strokovno usposobljenim supervizorjem srečujejo, izmenjujejo izkušnje ter predelujejo zahtevne situacije, ki nastajajo v odnosu z otroki v rejništvu. Supervizor skrbi, da srečanje poteka z jasno strukturo, brez svetovanja ali neurejene debate, kar omogoča občutek varnosti in strokovnosti.

V skupini lahko rejniški starši raziskujejo svoja čustva, odzive in dileme, ob tem pa ugotovijo, da drugi doživljajo podobne izzive, kar zmanjšuje občutek osamljenosti in obremenjenosti. Skupinska dinamika povečuje občutek pripadnosti, normalizira

stiske ter postopoma gradi zaupanje med udeleženci, kar je ključno za odprto in iskreno delo.

Supervizija omogoča globlji uvid v otrokove potrebe in družinski sistem, kar rejnikom pomaga bolje razumeti ozadje otrokovega vedenja in lastne odzive nanj. Hkrati ponuja razbremenitev, možnost regulacije afektov ter občutek, da je njihovo delo cenjeno in podprto. Prepoznava in razmejuje čustev, ki se v skupini pojavijo, pa rejniškim staršem daje dodatna orodja, ki jih lahko prenesejo v svoj vsakdanji odnos z rejencem.

Skupinska supervizija tako postane pomemben del strokovne podpore, ki krepi stabilnost rejniške družine, varnost rejenca in kakovost opravljenega vzgojnega dela.

Faze supervizijskega cikla

Vsak supervizijski model zagovarja sistematičnost srečanj, kar Kovač po Kadushin & Harkness (2014) opisuje kot temelj supervizijske strukture. Faze vključujejo:

Pripravljalna faza, ki predstavlja uvodno obdobje informiranja in oblikovanja delovnega dogovora. V tej fazi supervizor vzpostavi varen prostor in jasno definira meje ter cilje procesa.

Delovna faza, najdaljša in osrednja faza supervizije, v kateri se razvije odnos zaupanja in poteka poglobljeno strokovno raziskovanje konkretnih vprašanj in primerov, kjer v našem primeru supervizor in rejniški starš predelujeta čustvene in strukturne dileme s katerimi se sooča rejniški starš (Kadushin & Harkness, 2014; Kovač, 2019). Vsekakor je potrebno zagotoviti in dati veliko občutka varnosti in zaupanja v supervizijskem procesu. Supervizor se vsekakor zaveda, da je supervizant v našem primeru rejniški starš tisti, ki je v situaciji z rejniškim otrokom in v nobenem primeru ne obsoja dela, če ni zlorab. Zaveda se, da je rejniški starš samostojen pri svoji vlogi, supervizor delo samo spremlja. Supervizor je na voljo, ko ga supervizant potrebuje, zato ima pomembno vlogo v supervizijskem procesu. Gre za varno navezanost med supervizantom in supervizorjem v našem primeru rejniškim staršem, kar potrjujejo številni avtorji Neswald-McCalip, 2001; Bennett in Saks, 2006; Foster, Lichtenberg in Peyton, 2007; Fitch, Pistole in Gunn, 2010; Pistole in Fitch, 2008 ; Watkins in Riggs, 2012; Bennett in Deal, 2009; Wrape in drugi.

Sklepna faza, ki se osredotoča na evalvacijo procesa in refleksijo celotne supervizijske poti. Supervizor, v našem primeru, reflektira delovanje odnosa med rejniškim starem in otrokom, ki je v rejništvu strokovnega napredka in oblikuje predloge za nadaljnji razvoj (Kadushin & Harkness, 2014; Kovač, 2019).

Supervizija znotraj rejništva po modelu relacijske družinske in zakonske terapije RDZT

Model RDZT prvič predstavijo leta 2006 (Kompan Erzar, Rožič in Kovač, 2006). Model supervizije izhaja iz Relacijske družinske terapije, ki temelji na relacijskih in sistemskih teorijah. Pri relacijski superviziji se supervizor osredotoča na odnose, ki se vzpostavljajo med supervizantom in klientom ter med supervizorjem in supervizantom. V relacijskem družinskem modelu se odkrivajo relacije, v katerih živi klient, odnos pa se ustvarja v terapiji med terapevtom in klientom. Ta dinamika odnosa se nato ponovno vzpostavi v supervizijskem procesu med supervizantom in supervizorjem, kar je skladno z relacijskimi koncepti, ki poudarjajo medosebnost kot temeljno dimenzijo spremembe (Kompan Erzar, 2015).

Model relacijske družinske terapije poleg relacijskih dimenzij vključuje tudi sistemske vidike. Supervizor v tem modelu teži k temu, da najprej razume problem na sistemski ravni, nato svoje delo usmeri na medosebno oziroma interpersonalno raven, ob globljih jedrih težave pa deluje še na intrapsihični ravni (Erzar & Kompan Erzar, 2018). Relacijska teorija daje velik pomen kontratransferju, ki deluje kot kompas za prepoznavanje globljih vsebin in nezavednih vzorcev. Zato je kontratransfer eden ključnih elementov vodenja relacijske supervizije (Hawkins & Shohet, 2012). Pri tem ostajajo razmejitve bistvene, saj se supervizor zaveda, katera čutenja izvirajo iz njega samega in katera prihajajo iz procesa. Na ta način lahko prepozna globljo dinamiko, ki se ustvarja med supervizantom in supervizorjem.

Pomemben je tudi koncept paralelnega procesa, ki ga v psihodinamski superviziji prvi jasno opiše Searles (1955) in ga poimenuje reflektivni oziroma zrcalni proces med terapijo in supervizijo. To pomeni, da supervizant pogosto nezavedno predstavi sebe supervizorju na enak način, kot se klient prezentira njemu, kar omogoča vpogled v ključne dinamike odnosa s klientom (Doehrman, 1976). Supervizija tako

postane prostor, kjer se terapevtski proces simbolno ponovi in analizira preko odnosa med supervizantom in supervizorjem.

Metode, ki se uporabljajo v relacijski superviziji, vključujejo delo s kontratransferjem ter prepoznavanje paralelnih procesov, kar sta najmočnejši orodji znotraj supervizijskega procesa (Ekstein & Wallerstein, 1972). Prav tako je ključno delovanje na treh ravneh – sistemski, medosebni in intrapsihični. Uporabljajo se temeljni koncepti relacijske družinske terapije, kot so temeljni afekt, afektivni psihični konstrukt, regulacija afekta ali projekcijsko-introjekcijska identifikacija in kompulzivno ponavljanje, ki omogočajo razumevanje globljih medosebnih in intrapsihičnih procesov (Fosha, 2000; Schore & Schore, 2008).

4 Sklep

Supervizija se v rejništvu izkazuje kot nepogrešljiv strokovni proces, ki celostno podpira rejniške starše pri zahtevnih čustvenih, odnosnih in vzgojnih izzivih, s katerimi se srečujejo v vsakdanjem delu z otroki, ki so pogosto zaznamovani z afektivno disregulacijo, travmo in porušeni vzorci navezanosti. Vpeljava supervizije, kot jo določa 8. člen Zakona o izvajanju rejniške dejavnosti (ZIRD), predstavlja pomemben premik k večji profesionalizaciji rejništva in k zagotavljanju stabilnejšega okolja za razvoj otroka.

Model relacijske paradigme ponuja posebej primeren okvir, saj postavlja v ospredje odnos, regulacijo afekta in razumevanje globljih družinskih, medosebnih in intrapsihičnih procesov, ki se odražajo v rejniški dinamiki. Supervizijski prostor tako omogoča rejniškemu staršu, da varno predela intenzivna čustva, okrepi svoje notranje kapacitete za regulacijo ter pridobi strokovno oporo pri razumevanju otrokove stiske.

S tem supervizija pomembno prispeva k večji varnosti in stabilnosti rejniške družine, hkrati pa krepi otrokovo možnost za gradnjo varnejših odnosov, reparacijo travm in bolj usklajeno afektivno delovanje. Vključitev supervizije v rejništvo je zato nujna, strokovno utemeljena in dolgoročno koristna tako za rejniške starše kot za otroke, ki jim nudijo dom.

Literatura in viri

- Bennett, S. (2008). Attachment-informed supervision. *Psychotherapy: Theory, Research, Practice, Training*, 45(1), 1–15.
- Dehner, M. (1954). *Supervision in der Sozialarbeit*. Springer.
- Doehrmann, M. J. (1976). Parallel processes in supervision and psychotherapy. *Bulletin of the Menninger Clinic*, 40(1), 3–14.
- Ekstein, R., & Wallerstein, R. S. (1972). *The teaching and learning of psychotherapy*. Jason Aronson.
- Erzar, T., & Kompan Erzar, K. (2018). *Relacijska paradigma v sodobni psihoterapiji*. Družina.
- Fosha, D. (2000). *The transforming power of affect: A model for accelerated change*. Basic Books.
- Fosha, D. (2009). Dyadic affect regulation in accelerated experiential-dynamic psychotherapy. *Journal of Psychotherapy Integration*, 19(2), 190–208.
- Fosha, D., & Prentiss, N. (2017). *Supervision essentials for accelerated experiential dynamic psychotherapy*. American Psychological Association.
- Freudenberger, H. J. (1974). Staff burnout. *Journal of Social Issues*, 30(1), 159–165.
- Hill, C. (2015). *Affect regulation theory: Clinical applications*. Guilford Press.
- Kadushin, A., & Harkness, D. (2014). *Supervision in social work* (5th ed.). Columbia University Press.
- Kompan Erzar, K. (2015). *Relacijski koncepti v terapiji: Medosebnost, navezanost in regulacija afekta*. ŠRCD.
- Kompan Erzar, K., Rožič, Ž., & Kovač, T. (2006). *Relacijska družinska terapija: Model RDTZ*. Študijsko-raziskovalni center za družino.
- Kovač, J. (2019). *Stres in supervizija med strokovnimi delavci v vzgojno-izobraževalnih ustanovah* (doktorska disertacija). Univerza v Ljubljani.
- Lee, R. T., & Ashforth, B. E. (1996). A meta-analytic examination of the correlates of the three dimensions of job burnout. *Journal of Applied Psychology*, 81(2), 123–133.
- Maslach, C. (1982). *Burnout: The cost of caring*. Prentice-Hall.
- Maslach, C., Schaufeli, W. B., & Leiter, M. P. (2001). Job burnout. *Annual Review of Psychology*, 52, 397–422.
- Maben, J., Latter, S., & Clark, J. M. (2006). The effectiveness of clinical supervision in nursing: Its relationship to burnout and job satisfaction. *Journal of Advanced Nursing*, 54(3), 309–319.
- Richmond, M. (1917). *Social diagnosis*. Russell Sage Foundation.
- Rožič, T. (2019). Affect regulation in psychotherapy supervision: A multiple case study of moments of change. *Annual of Social Work*, 25(3), 403–425.
- Sălășan, A.-M., & Rață, G.-C. (2021). The role of supervision in preventing burnout among professionals working with people in difficulty. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(1), 160.
- Schore, A. N. (2009). Right-brain affect regulation: An essential mechanism of change in psychotherapy. *Journal of Psychotherapy Integration*, 19(1), 38–66.
- Schore, A. N., & Schore, J. R. (2008). Modern attachment theory: The central role of affect regulation in development and treatment. *Clinical Social Work Journal*, 36(1), 9–20.
- Searles, H. F. (1955). The informational value of the supervisor's emotional experience. *Psychiatry*, 18(2), 135–146.